

Szolnoki Metszőkör a Művészetek völgyében.

Reggel kilenckor kelünk, kis tisztálkodás, fogmosás után oszlunk. Mindenki tudja mi a dolga: van aki a reggelihez szerzi be a kenyeret, májkrémet, paprikát, lekvárt, a másik csapat pedig Taliándörögd Lőtére megy, hogy kisajátítsa a sörsátor sarkában megbúvó négy-öt asztalt. Jogunk van rá, ez a mi területünk, a fejünk fölött kifeszített lepedőre nyomtatott transzparens is jelzi: *Szolnoki Metszőkör*. Fél tízkor már asztalra van csavározva nyomdagépünk, az asztalokon a képeslap méretűre vágott linódúcok mellett seprűnyélből és esernyőbordából készített metszőkések hevernek. Reggelizünk, és aki jóllakott, az demonstratív elkezd "mecceni", csak hogy meglássák az emberek, miért is vagyunk ott, ahol vagyunk. Az emberek kíváncsiak, szeretnek nézelődni, és ha meglátnak valamit, ami felkelti az érdeklődésüket, szeretik azt is megkérdezni, hogy mi az. Ha továbbra is érdeklődnek a jelenség iránt, szeretik azt is kipróbálni, hogy milyen érzés olyat cselekedni; tehát megkérdezik, hogy van-e rá lehetőség. Mi ilyenkor azt válaszoljuk, hogy természetesen van. Mindenkinek ezt válaszoljuk: a hét éves kislánynak és a nála csak negyven-ötven évvel idősebbeknek is. De az ember öröktől fogott természete a gyanakvás, tehát megkérdezi: mennyibe kerül. Erre mi azt válaszoljuk, hogy ingyen van. Az ember szereti kötni az ebet a karóhoz: "Tényleg?". Erre mi azt válaszoljuk: "Igen, valóban, nem csalás nem ámtítás." Aztán leülnek és metszenek. Úgy, ahogy tőlünk tanulták. Először hárman, két óra múlva pedig harminchárman. Ilyenkor mi már nem metszünk. Magyarozunk, ötletet adunk, segítünk, nyomtatunk. Ha kell, merített papírra is, amit saját kezünkkel készítettünk. Ez már nincs ingyen, a merített papír darabja száz forint. Ilyenkor megtapasztaljuk az ember másik fő tulajdonságát, hogy telhetetlen. De mi a sarkunkra állunk és elkérünk akkor is egy százast, és ilyenkor kibukik az is, hogy nem minden ember fukar. Azért sokan válaszolják azt is, hogy elég lesz akkor arra a sima papírra is. Délután négy órakor pakolnánk össze, de ilyenkor tudatosul, hogy még fél hatkor is nyomtatni fogunk. Ekkor leszünk szigorúak: a későn érkezőknek a holnapi viszontlátás opciót kínáljuk fel és nem adunk ki több linót.

Így telik az első nap a Völgyben, és így telik az összes többi is, néhány apró különbséggel:

- reggel, már szemrehányó tekintettel **várnak** minket a "transzparens" alatt
- az idő múlásával fordított arányban változik reggelinek: először a lekvárról, később a paradicsomról mondunk le a végén marad a kenyér és a májkrém
- hasonló összefüggés áll fenn más tekintetben is: a képeslap méretű linókat először félbevágjuk, aztán pedig - mint az történt tavaly is -, elfogynak
- kialakul a "sportmeccők" típusa vendégeink között, nekik tíz napon keresztül létszükségletükké válik a metszés, jelmondatuk: "nincs is jobb, mint másnaposan kimecceni egy képeslapot, és aztán még kettőt"
- hasonló ambíciókat ápol a fiatalabb korosztály is (7-10 évesek), jelmondat: "egy szívecske, nem szívecske", v. "egy virág, nem virág", a közismert mondat analógiáját követve. Mondhatjuk: a legtöbb virág a mi dúcainkba vésvé található meg a lőtér zöld gyepén

A Szolnoki Metszőkör 2000 óta minden évben képviselteti magát egy legalább hét-nyolc fős társasággal a Művészetek Völgye taliándörögdíj eseményein. Az alkotás e primitív módszerét a végtelenségig tökéletesítve, minden ember számára testközelbe hozza a grafikus mesterség talán legegyszerűbbnek tűnő, ám mégis nagy precizitást, sok türelmet és szakértelmet igénylő válfaját. Az, hogy programunk ilyen népszerű már évek óta, több tényezőnek köszönhető. Természetesen elsősorban annak, hogy ingyen van, ám mindez semmit sem érne egy kreativitást igénylő, szórakoztató tevékenység nélkül, amilyen a

linómetszés. Nehéz nem patetikusan megfogalmazni mennyire különbözik az általánostól, egy olyan asztaltársaságban beszélgetni, ahol közben mindenki akkurátus, pontos mozdulatokat végez a kezével, - alkot, linót metsz, de van egy olyan sejtésem, hogy ez a tevékenység az agy azon területeit köti le, amely a mindennapi életben magunkra erőltetett szerepekért, pózokért, gátlásokért felelős. Talán, a metszés illúziót teremt, másfél, két órára őszinteséget visz az őszintétlen emberek közé. De, ez valószínűleg igaz minden olyan tevékenységre, amely közös alkotásra sarkall, és amelynek a célja, hogy végén mindenkit valamilyen egyéni sikerélménnyel ajándékozzon meg. Az alkotás öröme, és eredménye által kapott sikerélmény és a munka már előbb említett közösségformáló hatása, lehet az oka annak, hogy a lőtéri sørsátor évről évre, napról napra és nem csak szakadó eső idején, tele van linómetszőkkel.

Remélhetőleg idén is tele lesz, immár hatodszor.

Bartakovics Balázs

